Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. marca 2012*

„Autorské práva a s nimi súvisiace práva v informačnej spoločnosti — Priama uplatniteľnosť Rímskeho dohovoru, dohody TRIPS a WPPT v právnom poriadku Únie — Smernica 92/100/EHS — Článok 8 ods. 2 — Smernica 2001/29/ES — Pojem ‚verejný prenos' — Verejný prenos zvukových záznamov vysielaných rádiom v zubnej ordinácii"

Vo veci C-135/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte d'appello di Torino (Taliansko) z 10. februára 2010 a doručený Súdnemu dvoru 15. marca 2010, ktorý súvisí s konaním:

Società Consortile Fonografici (SCF)

proti

Marcovi Del Corsovi,

za účasti:

Procuratore generale della Repubblica,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia J. Malenovský (spravodajca), E. Juhász, G. Arestis a T. von Danwitz,

generálna advokátka: V. Trstenjak,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. apríla 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Società Consortile Fonografici (SCF), v zastúpení: L. Ubertazzi, F. Pocar a B. Ubertazzi, avvocati,

— M. Del Corso, v zastúpení: R. Longhin, A. Tigani Sava, L. Bontempi a V. Vaccaro, avvocati,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

* Jazyk konania: taliančina.

— Írsko, v zastúpení: D. O'Hagan, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci E. Fitzsimons a J. Jeffers, barristers,

— grécka vláda, v zastúpení: G. Papadaki, splnomocnená zástupkyňa,

— francúzska vláda, v zastúpení: J. Gstalter, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda a S. La Pergola, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 29. júna 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 8 ods. 2 smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120), ako aj článku 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Società Consortile Fonografici (ďalej len „SCF") na jednej strane a M. Del Corsom, zubným lekárom, na strane druhej vo veci vysielania zvukových záznamov, ktoré sú predmetom ochrany, v súkromnej zubnej ordinácii M. Del Corsa.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (ďalej len „dohoda TRIPS"), ktorá tvorí prílohu 1 C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marakeši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80), obsahuje časť II s názvom „Normy týkajúce sa dostupnosti, rozsahu a využitia práv duševného vlastníctva". V tejto časti sa nachádza článok 14 ods. 1, 2 a 6 uvedenej dohody, ktorý stanovuje:

„1. Výkonní umelci budú mať, pokiaľ ide o záznam z ich vystúpenia na zvukovej nahrávke, možnosť zabrániť konaniam, ak k nim došlo bez ich súhlasu, ako je záznam ich ešte nezaznamenaných vystúpení a rozmnožovanie týchto záznamov. Výkonní umelci budú mať taktiež možnosť zabrániť konaniam, ak k nim došlo bez ich súhlasu, ako je vysielanie prostredníctvom bezdrôtového šírenia a verejný prenos ich živých vystúpení.

2. Výrobcom zvukových záznamov bude poskytnuté právo povoliť alebo zakázať priame alebo nepriame rozmnožovanie ich zvukových záznamov.

…

6. Ktorýkoľvek člen môže vo vzťahu k právam udeleným podľa odsekov 1, 2 a 3 stanoviť podmienky, obmedzenia, výnimky a výhrady v rozsahu, ktorý pripúšťa… [Medzinárodný] dohovor [o ochrane výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a vysielacích organizácií, podpísaný v Ríme 26. októbra 1961 (ďalej len ‚Rímsky dohovor')]. Na práva výkonných umelcov a výrobcov zvukových nahrávok v oblasti zvukových nahrávok sa však budú vzťahovať *mutatis mutandis* aj ustanovenia článku 18 Bernského dohovoru (1971).“

4 Svetová organizácia duševného vlastníctva (WIPO) prijala 20. decembra 1996 v Ženeve Zmluvu WIPO o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch (ďalej len „WPPT“), ako aj Zmluvu WIPO o autorských právach (ďalej len „WCT“). Tieto dve zmluvy boli schválené v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).

5 Článok 1 WPPT znie:

„1. Nič v tejto zmluve nezbavuje zmluvné strany jestvujúcich povinností, ktoré vzájomne prevzali podľa [Rímskeho dohovoru].

2. Ochrana poskytovaná podľa tejto zmluvy ponecháva v platnosti a žiadnym spôsobom neovplyvňuje ochranu autorských práv k literárnym a umeleckým dielam. V dôsledku toho nemožno žiadne ustanovenie tejto zmluvy vykladať ako poškodzujúce túto ochranu.

3. Táto zmluva nemá žiadnu spojitosť s inými zmluvami ani vplyv na žiadne práva a povinnosti, ktoré z nich vyplývajú.“

6 Podľa článku 2 písm. b) WPPT „zvukový záznam (fonogram)“ predstavuje na účely tejto zmluvy „záznam zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov, alebo vyjadrenia zvukov iné ako vo forme záznamu, ktorý je súčasťou filmového alebo iného audiovizuálneho diela“.

7 Článok 2 písm. d) WPPT upravuje, že „výrobc[om] zvukového záznamu“ treba rozumieť „osob[u] alebo právny subjekt, ktorý dal podnet a zodpovedá za prvý záznam zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov, alebo vyjadrenia zvukov“.

8 V článku 2 písm. g) WPPT sa uvádza, že „verejn[ým] predveden[ím]“ umeleckého výkonu alebo zvukového záznamu sa rozumie „… prenos zvukov umeleckého výkonu alebo zvukov, alebo vyjadrenia zvukov zaznamenaných v zvukovom zázname pre verejnosť akýmkoľvek prostriedkom iným ako vysielanie. Na účely článku 15 je ‚verejné predvedenie' aj verejne počuteľná reprodukcia zvukov alebo vyjadrení zvukov zaznamenaných v zvukovom zázname“.

9 Článok 10 WPPT s názvom „Právo na sprístupnenie zaznamenaných umeleckých výkonov“ upravuje:

„Výkonní umelci majú výhradné právo udeľovať súhlas na sprístupnenie svojich umeleckých výkonov zaznamenaných v zvukových záznamoch drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami verejnosti takým spôsobom, že jednotlivci môžu mať prístup k nim z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia.“

10 Článok 14 WPPT s názvom „Právo na sprístupnenie zvukových záznamov“ stanovuje:

„Výrobcovia zvukových záznamov majú výhradné právo udeľovať súhlas na sprístupnenie svojich zvukových záznamov verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že jednotlivci môžu mať prístup k nim z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia.“

11 Článok 15 WPPT s názvom „Právo na odmenu pri vysielaní alebo verejnom predvedení“ znie:

„1. Výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov majú výhradné právo na jednorazovú spravodlivú odmenu za priame alebo nepriame využitie zvukových záznamov uverejnených na obchodné účely, na vysielanie alebo na akékoľvek verejné predvedenie.

2. Zmluvné strany môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ustanoviť, že jednorazovú spravodlivú odmenu uplatňuje od užívateľa buď výkonný umelec, alebo výrobca zvukového záznamu, alebo obaja. Zmluvné strany môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch uzákoniť, aby v prípade chýbajúcej dohody medzi výkonným umelcom a výrobcom zvukového záznamu platili podmienky, podľa ktorých sa jednorazová spravodlivá odmena rozdelí medzi výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

3. Ktorákoľvek zmluvná strana môže oznámením uloženým u generálneho riaditeľa WIPO vyhlásiť, že bude ustanovenia odseku 1 uplatňovať len v súvislosti s niektorými spôsobmi využitia, alebo že vymedzí ich uplatňovanie iným spôsobom, alebo ich nebude uplatňovať vôbec.

4. Na účely tohto článku sa zvukové záznamy, sprístupnené verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že jednotlivci môžu mať k nim prístup z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia, považujú za uverejnené na obchodné účely.“

12 Podľa článku 23 ods. 1 WPPT:

„Zmluvné strany sa zaväzujú v súlade so svojimi právnymi systémami prijať opatrenia potrebné na zaistenie uplatňovania tejto zmluvy.“

13 Článok 8 WCT s názvom „Právo na verejné vysielanie“ upravuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 11 ods. 1 bodu ii), článku 11bis ods. l bodov i) a ii), článku 11ter ods. l bodu ii), článku 14 ods. l bodu ii) a článku 14bis ods. l Bernského dohovoru majú autori literárnych a umeleckých diel výhradné právo udeľovať súhlas na akékoľvek vysielanie svojich diel pre verejnosť drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane takého sprístupnenia svojich diel verejnosti, keď jednotlivci môžu mať prístup k týmto dielam z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia.“

14 Európska únia nie je na rozdiel od všetkých členských štátov, s výnimkou Maltskej republiky, zmluvnou stranou Rímskeho dohovoru.

15 Podľa článku 12 Rímskeho dohovoru týkajúceho sa druhotného využitia zvukových záznamov:

„Ak sa zvuková snímka vydaná na obchodné účely alebo rozmnoženiny takej zvukovej snímky použije priamo na rozhlasové vysielanie alebo na verejný prednes, zaplatí užívateľ jednu primeranú odmenu výkonným umelcom alebo výrobcom zvukových snímok alebo obidvom…“

Právo Únie

16 Posledné odôvodnenie rozhodnutia 94/800 znie:

„keďže dohoda o zriadení [WTO] vrátane príloh sa pravdepodobne neuplatňuje na súdoch spoločenstva alebo členských štátov [keďže Dohoda o založení (WTO) vrátane príloh nemôže byť priamo uplatnená na súdoch Spoločenstva ani členských štátov – *neoficiálny preklad*].“

17 Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28), ktorá nadobudla účinnosť 16. januára 2007, bola kodifikovaná a zrušená smernica 92/100.

18 Vzhľadom na čas skutkových okolností sporu vo veci samej sa však na tento spor vzťahuje smernica 92/100.

19 Siedme odôvodnenie smernice 92/100 znie:

„keďže autori a výkonní umelci potrebujú k výkonu svojej tvorivej činnosti primerané príjmy, ktoré sú základom pre ďalšiu tvorivú a umeleckú činnosť[,] a investície potrebné najmä na výrobu fonogramov a filmov sú mimoriadne vysoké a riskantné; keďže možnosť zabezpečenia takéhoto príjmu a návratnosti takejto investície môžu byť efektívne realizované len pomocou primeranej právnej ochrany príslušných nositeľov práv.“

20 Desiate odôvodnenie tejto smernice upravuje:

„keďže právne predpisy členských štátov by mali byť upravené tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými zmluvami, na ktorých je založené autorské právo a príbuzné práva vo väčšine členských štátov.“

21 Článok 8 ods. 2 a 3 smernice 92/100 upravuje:

„2. Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý fonogram vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu [ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos – *neoficiálny preklad*], a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov fonogramov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami fonogramov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí.

3. Členské štáty ustanovia pre vysielacie organizácie výhradné právo povoliť alebo zakázať bezdrôtový prenos ich vysielania, ako aj verejné šírenie ich vysielaní, ak sa takéto šírenie uskutoční na miestach prístupných verejnosti proti zaplateniu vstupného.“

22 V článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa uvádza:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu [ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos – *neoficiálny preklad*], a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí.“

23 Odôvodnenia č. 15 a 25 smernice 2001/29 znejú:

„(15) Na diplomatickej konferencii, ktorá sa konala pod záštitou [WIPO] v decembri 1996, boli prijaté dve nové zmluvy, [WCT] a [WPPT]… Táto smernica slúži na uplatnenie viacerých medzinárodných záväzkov.

…

(25) Právna neistota v súvislosti s povahou a úrovňou ochrany činností transmisie na požiadanie chránených diel a predmetov ochrany chránených súvisiacimi právami v sieťach sa musí prekonať zavedením harmonizovanej ochrany na úrovni [S]poločenstva. Musí byť jasné, že všetci nositelia práv, ktoré uznáva táto smernica, musia mať výlučné právo sprístupniť verejnosti diela chránené autorským právom alebo akýkoľvek iný predmet ochrany prostredníctvom interaktívnych transmisií na požiadanie. Tieto interaktívne transmisie na požiadanie sú charakterizované tým, že členovia verejnosti môžu do nich vstúpiť z miesta a v čase, ktoré si sami individuálne zvolia.“

24 Článok 3 smernice 2001/29 upravuje:

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

2. Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom:

a) pre výkonných umelcov k záznamom ich výkonov;

b) pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom;

c) pre výrobcov prvých záznamov filmov k originálu a k rozmnoženinám ich filmov;

d) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti[,] ako je uvedené v tomto článku.“

Vnútroštátne právo

25 Článok 72 zákona č. 633 z 22. apríla 1941 o ochrane autorského práva a iných práv spojených s jeho výkonom (legge n°633 recante protezione del diritto d’autore e di altri diritti connessi al suo esercizio) (*Gazzetta Ufficiale* č. 166 zo 16. júla 1941), nahradený článkom 10 legislatívneho dekrétu č. 68 z 9. apríla 2003, ktorým sa preberá smernica 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (decreto legislativo n°68, attuazione della direttiva 2001/29/CE sull’armonizzazione di taluni aspetti del diritto d’autore e dei diritti connessi nella società dell’informazione) (riadna príloha GURI č. 87 zo 14. apríla 2003), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon z roku 1941“) upravuje:

„S výnimkou práv prislúchajúcich autorovi podľa hlavy I má výrobca zvukových záznamov na určitú dobu a za podmienok stanovených v nasledujúcich článkoch výhradné právo:

a) udeliť súhlas na priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie svojich zvukových záznamov akýmikoľvek prostriedkami a v akejkoľvek forme, vcelku alebo po častiach a akýmkoľvek spôsobom kopírovania;

b) udeliť súhlas na rozširovanie rozmnožení svojich zvukových záznamov. Výhradné právo na šírenie sa na území Európskeho spoločenstva nevyčerpá okrem prípadov, keď je prvý predaj nosiča so zvukovým záznamom uskutočnený v členskom štáte výrobcom alebo s jeho súhlasom;

c) udeliť súhlas na prenájom a požičiavanie rozmnožení svojich zvukových záznamov. Toto právo sa nevyčerpá predajom alebo rozširovaním rozmnožení v akejkoľvek forme;

d) udeliť súhlas na sprístupnenie svojich zvukových záznamov verejnosti takým spôsobom, že každý môže mať k týmto dielam prístup z miesta a v čase, ktorý si zvolí. Toto právo sa nevyčerpá nijakým sprístupnením verejnosti.“

26 Článok 73 ods. 1 zákona z roku 1941, nahradený článkom 12 už citovaného legislatívneho dekrétu č. 68, spresňuje:

„Výrobca zvukových záznamov a výkonní umelci, ktorých dielo je zaznamenané alebo rozmnožené na zvukových záznamoch, majú bez ohľadu na svoje práva vyplývajúce zo šírenia, z prenájmu a požičiavania právo na odmenu za použitie zvukových záznamov na účely dosiahnutia zisku na účely premietania filmov, rozhlasového a televízneho vysielania vrátane verejného satelitného prenosu na verejných tanečných zábavách, vo verejných podnikoch a pri príležitosti iného verejného použitia zvukových záznamov. Vykonanie toho práva je na strane výrobcu, ktorý odmenu rozdelí príslušným výkonným umelcom.“

27 Článok 73a zákona z roku 1941, zavedený článkom 9 legislatívneho dekrétu č. 685 (decreto legislativo n°685, attuazione della direttiva 92/100/CEE concernente il diritto di noleggio, il diritto di prestito e taluni diritti connessi al diritto d'autore in materia di proprieta intellettuale) zo 16. novembra 1994 (GURI č. 293 zo 16. decembra 1994) upravuje:

„1. Výkonní umelci a výrobca použitého zvukového záznamu majú právo na primeranú odmenu, aj pokiaľ účelom použitia podľa článku 73 nie je dosiahnutie zisku.

2. Pokiaľ sa strany nedohodnú inak, táto odmena sa stanoví, vyúčtuje a rozdelí podľa ustanovení nariadenia [na vykonanie zákona z roku 1941].“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

28 SCF ako subjekt poverený správou, výberom a rozdeľovaním poplatkov združených výrobcov zvukových záznamov vykonáva v Taliansku a v cudzine „collecting“ činnosti.

29 SCF v rámci výkonu svojej činnosti povereného subjektu rokovala s Asociáciou talianskych zubných lekárov (Associazione Dentisti Italiani) o uzatvorení kolektívnej dohody o vyčíslení príslušnej primeranej odmeny v zmysle článku 73 alebo článku 73a zákona z roku 1941 za akýkoľvek „verejný prenos“ zvukových záznamov vrátane verejného prenosu v miestach výkonu slobodných povolaní.

30 Po tom, čo tieto rokovania nepriniesli výsledok, SCF podala 16. júna 2006 proti M. Del Corsovi žalobu na Tribunale di Torino na účely konštatovania, že M. Del Corso vo svojej súkromnej zubnej ordinácii v Turíne šíril ako kulisu chránené zvukové záznamy a že také konanie sa považuje za „verejný prenos“ v zmysle zákona z roku 1941, ako aj medzinárodného práva a práva Únie, a preto podlieha zaplateniu primeranej odmeny.

31 Na svoju obranu M. Del Corso predovšetkým tvrdí, že hudba bola v jeho ordinácii šírená rozhlasovým vysielaním a že autorské právo uplatňované SCF by bolo relevantné iba v prípade použitia nosiča, na ktorom by bol zaznamenaný zvukový záznam, zatiaľ čo povinnosť uhradiť odmenu za počúvanie rozhlasového vysielania nemá ten, kto ho počúva, ale vysielajúca rozhlasová alebo televízna stanica. Zákon z roku 1941 totiž výslovne odlišuje odmenu, ktorá má byť uhradená za disk, od odmeny za používanie rozhlasového prijímača.

32 V každom prípade M. Del Corso poukázal na to, že v tomto prípade nie je možné uplatniť články 73 a 73a zákona z roku 1941. Domnieva sa totiž, že tieto články sa týkajú verejného prenosu na verejných miestach a pri príležitosti akéhokoľvek iného verejného použitia zvukových záznamov. Na rozdiel od verejných zdravotníckych zariadení však súkromnú zubnú ordináciu nie je možné považovať za verejné miesto.

33 Tribunale di Torino rozsudkom z 20. marca 2008 a následným opravným uznesením zo 16. mája 2008 žalobu SCF zamietol, keďže konštatoval, že v tomto prípade bol vylúčený prenos na účely dosiahnutia zisku, že pre pacientov nebol pri výbere zubného lekára dôležitý druh hudby, ktorá bola v ordinácii zubného lekára šírená, a že na prípad sa neuplatní článok 73a zákona z roku 1941, lebo zubná ordinácia bola súkromná, a teda nie je možné ju považovať za verejné miesto alebo miesto prístupné verejnosti, keďže pacienti nepredstavovali neurčitú verejnosť, ale boli jednotlivo odlíšení a obvykle mali do ordinácie prístup po predchádzajúcom dohodnutí schôdzky alebo v každom prípade so súhlasom zubného lekára.

34 SCF podala proti tomuto rozsudku na Corte d'appello di Torino odvolanie.

35 Keďže existujú pochybnosti v súvislosti s tým, či vysielanie zvukových záznamov v miestach výkonu slobodných povolaní, akými sú ordinácie zubných lekárov, spadá pod pojem „verejný prenos" v zmysle medzinárodnej právnej úpravy a právnej úpravy Únie, Corte d'appello di Torino rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je možné v právnom poriadku Spoločenstva priamo uplatniť Rímsky dohovor…, dohodu TRIPS… a [WPPT]?

2. Je možné vyššie uvedené zdroje jednotného medzinárodného práva takisto priamo uplatniť na súkromné vzťahy?

3. Sú príslušné pojmy ‚verejný prenos' použité v uvedených dohodách medzinárodného práva zhodné s pojmami Spoločenstva použitými v smernici [92/100] a smernici [2001/29] a ktorá úprava by sa mala v opačnom prípade uprednostniť?

4. Zakladá bezplatné vysielanie zvukových záznamov v súkromných zubných ordináciách samostatne zárobkovo činných osôb v prospech ich klientov, ktorí ich používajú nezávisle od prejavu svojej vôle, ‚verejný prenos' alebo ‚sprístupňovanie verejnosti' na účely uplatnenia článku 3 ods. 2 písm. b) smernice [2001/29]?

5. Poskytuje takéto vysielanie právo na úhradu odmeny výrobcom zvukových záznamov?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej až tretej prejudiciálnej otázke

36 Svojou prvou až treťou prejudiciálnou otázkou, ktoré treba skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate najskôr pýta, či sú Rímsky dohovor, dohoda TRIPS a WPPT priamo uplatniteľné v právnom poriadku Únie a či sa jednotlivci môžu na ne priamo odvolávať. Ďalej sa pýta, či je pojem „verejný prenos", ktorý sa nachádza v týchto medzinárodných dohodách, zhodný s pojmom nachádzajúcim sa v smernici 92/100 a smernici 2001/29 a napokon, v prípade zápornej odpovede na poslednú otázku, ktorý prameň práva má prednosť.

37 Po prvé, pokiaľ ide o otázku, či sú Rímsky dohovor, dohoda TRIPS a WPPT priamo uplatniteľné v právnom poriadku Únie, treba najskôr pripomenúť, že podľa článku 216 ods. 2 ZFEÚ sú „dohody uzavreté Úniou… záväzné pre inštitúcie Únie a pre členské štáty".

38 Dohoda TRIPS a WPPT boli podpísané Úniou, pričom dohoda TRIPS bola schválená rozhodnutím 94/800 a WPPT rozhodnutím 2000/278. Preto sú táto dohoda a táto zmluva záväzné pre inštitúcie Únie a členské štáty.

39 Navyše podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sú ustanovenia dohovorov, ktoré uzavrela Únia, neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Únie (rozsudky z 30. apríla 1974, Haegeman, 181/73, Zb. s. 449, bod 5; z 30. septembra 1987, Demirel, 12/86, Zb. s. 3719, bod 7, a z 22. októbra 2009, Bogiatzi, C-301/08, Zb. s. I-10185, bod 23) a sú v ňom preto uplatniteľné.

40 Takým je prípad dohody TRIPS a WPPT.

41 Pokiaľ ide o Rímsky dohovor, treba uviesť jednak, že Únia nie je jeho zmluvnou stranou, a jednak, že nemôže byť považovaná za substitúta svojich členských štátov v oblasti uplatnenia tohto dohovoru, keďže nie všetky členské štáty sú zmluvnými stranami uvedeného dohovoru (pozri analogicky rozsudok z 24. júna 2008, Commune de Mesquer, C-188/07, Zb. s. I-4501, bod 85).

42 Ustanovenia Rímskeho dohovoru preto nie sú súčasťou právneho poriadku Únie.

43 Po druhé, pokiaľ ide o otázku, či sa jednotlivci môžu priamo dovolávať ustanovení dohody TRIPS a WPPT, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry nestačí, aby boli táto dohoda a táto zmluva súčasťou právneho poriadku Únie. Okrem toho je potrebné, aby sa tieto ustanovenia z pohľadu svojho obsahu javili ako bezpodmienečné a dostatočne presné a aby ich povaha a štruktúra nebránili možnosti dovolávať sa ich uplatnenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Demirel, už citovaný, bod 14; zo 16. júna 1998, Racke, C-162/96, Zb. s. I-3655, bod 31, ako aj z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, bod 39).

44 Prvá podmienka je splnená, ak uplatnené ustanovenia obsahujú jasné a presné povinnosti, ktorých splnenie alebo účinky nezávisia od vydania žiadneho ďalšieho aktu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. júla 2004, Pêcheurs de l'étang de Berre, C-213/03, Zb. s. I-7357, bod 39 a citovanú judikatúru, ako aj z 8. marca 2011, Lesoochranárske zoskupenie, C-240/09, Zb. s. I-1255, bod 44 a citovanú judikatúru).

45 Pokiaľ ide o dohodu TRIPS, treba pripomenúť, že podľa posledného odôvodnenia rozhodnutia 94/800 dohoda o zriadení WTO vrátane príloh nemôže byť priamo uplatnená na súdoch Únie ani členských štátov.

46 Navyše Súdny dvor už konštatoval, že ustanovenia dohody TRIPS, vzhľadom na ich povahu a štruktúru, nemajú priamy účinok ani nevytvárajú pre jednotlivcov práva, ktoré môžu títo jednotlivci priamo uplatňovať na súde podľa práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. novembra 1999, Portugalsko/Rada, C-149/96, Zb. s. I-8395, body 42 až 48; zo 14. decembra 2000, Dior a i., C-300/98 a C-392/98, Zb. s. I-11307, bod 44, ako aj zo 16. novembra 2004, Anheuser-Busch, C-245/02, Zb. s. I-10989, bod 54).

47 Pokiaľ ide o WPPT, treba uviesť, že podľa jej článku 23 ods. 1 sa zmluvné strany zaväzujú v súlade so svojimi právnymi systémami prijať opatrenia potrebné na zaistenie uplatňovania tejto zmluvy.

48 Z toho vyplýva, že uplatnenie ustanovení WPPT v rámci ich vykonávania alebo účinkov závisí od vydania ďalších aktov. Z tohto dôvodu nemajú také ustanovenia v práve Únie priamy účinok ani nevytvárajú pre jednotlivcov práva, ktoré môžu títo jednotlivci priamo uplatňovať na súde podľa uvedeného práva.

49 Pokiaľ ide o Rímsky dohovor, treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 1 WPPT nijaké ustanovenie tejto zmluvy nezbavuje zmluvné strany jestvujúcich povinností, ktoré vzájomne prevzali podľa Rímskeho dohovoru.

50 Z toho vyplýva, že hoci Únia nie je zmluvnou stranou Rímskeho dohovoru, podľa článku 1 ods. 1 WPPT má povinnosť nebrániť členským štátom v plnení povinností vyplývajúcich z tohto dohovoru. Preto má tento dohovor v rámci Únie nepriame účinky.

51 Po tretie, pokiaľ ide o otázku týkajúcu sa vzťahov medzi pojmami „verejný prenos“, ktoré sa nachádzajú jednak v dohovore TRIPS, WPPT a Rímskom dohovore a jednak v smernici 92/100 a smernici 2001/29, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa právne predpisy Únie, pokiaľ je to možné, majú vykladať vo svetle medzinárodného práva, najmä ak sú takéto predpisy určené práve na vykonanie medzinárodnej zmluvy uzatvorenej Úniou (pozri najmä rozsudky zo 14. júla 1998, Bettati, C-341/95, Zb. s. I-4355, bod 20, a zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, Zb. s. I-11519, bod 35).

52 V tejto súvislosti je nesporné, že tak, ako to vyplýva z odôvodnenia č. 15 smernice 2001/29, jedným z jej cieľov je vykonať niektoré nové záväzky, ktoré Únii vyplývajú z WCT a WPPT, ktoré sa podľa toho istého odôvodnenia považujú za významnú aktualizáciu medzinárodnej ochrany autorských práv a súvisiacich práv. Za týchto podmienok sa pojmy nachádzajúce sa v tejto smernici majú, pokiaľ je to možné, vykladať vo svetle oboch týchto zmlúv (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. apríla 2008, Peek & Cloppenburg, C-456/06, Zb. s. I-2731, bod 31).

53 Okrem toho z desiateho odôvodnenia smernice 92/100 vyplýva, že právne predpisy členských štátov treba upraviť tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými zmluvami, na ktorých je založené autorské právo a príbuzné práva vo väčšine členských štátov.

54 Keďže cieľom uvedenej smernice je harmonizácia niektorých aspektov v oblasti duševného vlastníctva tak, aby neboli v rozpore s príslušnými medzinárodnými zmluvami v oblasti autorského práva a s ním súvisiacich práv, akými sú najmä Rímsky dohovor, dohoda TRIPS a WPPT, jej účelom je stanoviť súbor pravidiel, ktoré sú zlučiteľné s pravidlami nachádzajúcimi sa v týchto dohovoroch.

55 Z uvedených úvah vyplýva, že pojmy „verejný prenos“, ktoré sa nachádzajú v smernici 92/100 a smernici 2001/29, sa majú vykladať vo svetle rovnocenných pojmov obsiahnutých v uvedených medzinárodných dohovoroch a tak, aby zostali zlučiteľné s týmito dohovormi, pričom sa zohľadní kontext, v ktorom sa používajú, a ciele sledované príslušnými ustanoveniami dohovorov v oblasti duševného vlastníctva.

56 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú až tretiu otázku odpovedať tak, že:

— ustanovenia dohody TRIPS a WPPT sú v právnom poriadku Únie uplatniteľné,

— Rímsky dohovor nie je v rámci Únie uplatniteľný, keďže nie je súčasťou jej právneho poriadku, avšak má v nej nepriame účinky,

— jednotlivci sa nemôžu priamo dovolávať uvedeného dohovoru ani dohody TRIPS a WPPT,

— pojem „verejný prenos“ sa má vykladať vo svetle rovnocenných pojmov obsiahnutých v Rímskom dohovore, v dohode TRIPS, ako aj vo WPPT a takým spôsobom, aby zostal zlučiteľný s týmito prameňmi medzinárodného práva, pričom sa takisto zohľadní kontext, v ktorom sa tieto pojmy používajú, a ciele sledované príslušnými zmluvnými ustanoveniami v oblasti duševného vlastníctva.

O štvrtej a piatej otázke

Úvodné pripomienky

57 Svojou štvrtou a piatou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či bezplatné vysielanie zvukových záznamov v súkromnej zubnej ordinácii v rámci výkonu slobodného povolania pre klientov, ktorí ho počúvajú nezávisle od svojej vôle, predstavuje „verejný prenos“ alebo „sprístupňovanie verejnosti“ v zmysle článku 3 ods. 2 písm. b) smernice 2001/29, a či takéto vysielanie zakladá právo na zaplatenie odmeny pre výrobcov zvukových záznamov.

58 V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že vnútroštátny súd v uvedených otázkach odkazuje na článok 3 ods. 2 písm. b) smernice 2001/29, ktorý sa týka výlučného práva výrobcov zvukových záznamov udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom.

59 Ako vyplýva z dôvodovej správy k návrhu smernice 2001/29 [KOM(97) 628], ktorá je podporená odôvodnením č. 25 tejto smernice, sprístupnenie verejnosti v zmysle uvedeného ustanovenia sa týka „interaktívnych transmisií na požiadanie“, ktoré sú charakterizované tým, že každý môže do nich vstúpiť z miesta a v čase, ktoré si sám zvolí.

60 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania však vyplýva, že v spore vo veci samej ide výlučne o rozhlasové vysielanie hudby v zubnej ordinácii pre klientov, ktorí sa v nej nachádzajú, a nie o interaktívnu transmisiu na požiadanie.

61 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že na účely poskytnutia odpovede potrebnej na rozhodnutie sporu, ktorý začal vnútroštátny súd prejednávať, Súdnemu dvoru prislúcha, aby v prípade potreby preformuloval otázky, ktoré sú mu predložené (rozsudky zo 4. mája 2006, Haug, C-286/05, Zb. s. I-4121, bod 17, a z 11. marca 2008, Jager, C-420/06, Zb. s. I-1315, bod 46).

62 Navyše Súdny dvor môže na účely poskytnutia takej užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu vziať do úvahy aj ustanovenia práva Únie, na ktoré sa vnútroštátny súd vo svojich prejudiciálnych otázkach neodvolával (rozsudky z 26. júna 2008, Wiedemann a Funk, C-329/06 a C 343/06, Zb. s. I-4635, bod 45, ako aj z 23. novembra 2010, Tsakouridis, C-145/09, Zb. s. I-11979, bod 36).

63 V tejto súvislosti treba uviesť, že cieľom článku 8 ods. 2 smernice 92/100 je zabezpečiť platbu jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa v prospech výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov, ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos.

64 Za týchto podmienok treba štvrtú a piatu otázku chápať tak, že sa nimi v podstate zisťuje, či sa pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100 má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na bezplatné vysielanie zvukových záznamov v súkromnej zubnej ordinácii v rámci výkonu slobodného povolania pre klientov, ktorí ho počúvajú nezávisle od svojej vôle, a či takéto vysielanie zakladá právo na zaplatenie odmeny pre výrobcov zvukových záznamov.

O prípustnosti

65 Marco Del Corso sa domnieva, že štvrtá a piata otázka je neprípustná, keďže nikdy neuznal, že by prostredníctvom rádia vo svojej ordinácii vysielal pre svojich pacientov chránené zvukové záznamy, a to tým viac, že takéto vysielanie sa vôbec neuskutočňovalo na základe zaplatenia vstupného zo strany pacientov.

66 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nie Súdnemu dvoru, ale vnútroštátnemu súdu prináleží zisťovať skutkové okolnosti sporu vo veci samej a vyvodiť z nich dôsledky vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré má prijať (pozri rozsudky zo 16. septembra 1999, WWF a i., C-435/97, Zb. s. I-5613, bod 32, ako aj z 11. novembra 2010, Danosa, C-232/09, Zb. s. I-11405, bod 33).

67 Hoci v rámci rozdelenia právomoci medzi súdmi Únie a vnútroštátnymi súdmi je v zásade úlohou vnútroštátneho súdu, aby overil, či vo veci, ktorú prejednáva, sú splnené skutkové podmienky na uplatnenie právnej normy Únie, v prípade potreby môže Súdny dvor pri rozhodovaní o prejudiciálnej otázke vydať spresnenia, ktorých cieľom je viesť vnútroštátny súd pri jeho výklade (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. júla 2000, Haim, C-424/97, Zb. s. I-5123, bod 58, ako aj zo 4. júna 2009, Vatsouras a Koupatantze, C-22/08 a C-23/08, Zb. s. I-4585, bod 23).

68 V tomto prípade, ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa štvrtá a piata otázka zakladajú na skutkovom východisku, podľa ktorého M. Del Corso vysielal pre svojich pacientov chránené zvukové záznamy.

69 Preto treba považovať tieto otázky za prípustné a skúmať ich v rámci skutkového rámca, aký vymedzil vnútroštátny súd.

O veci samej

70 Pokiaľ ide o pojem „verejný prenos“, treba najskôr uviesť, že sa nachádza nielen v článku 8 ods. 2 smernice 92/100, t. j. v ustanovení, ktoré je relevantné vo veci samej, ale aj v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a takisto najmä v článku 12 Rímskeho dohovoru, článku 15 WPPT a článku 14 ods. 1 dohody TRIPS.

71 Ako vyplýva z bodu 55 tohto rozsudku, pojem „verejný prenos“ sa má vykladať vo svetle rovnocenných pojmov obsiahnutých v Rímskom dohovore, dohode TRIPS a WPPT a tak, aby zostal zlučiteľný s týmito dohovormi, pričom sa zohľadní kontext, v ktorom sa také pojmy používajú, a ciele sledované uvedenými dohovormi.

72 Treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či už po drôte, alebo bezdrôtovými prostriedkami, vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí. Toto ustanovenie je inšpirované článkom 8 WCT, ktorý preberá takmer doslovne.

73 Článok 8 ods. 2 smernice 92/100 ukladá členským štátom povinnosť, aby stanovili právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos, a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov. Toto ustanovenie je inšpirované článkom 12 Rímskeho dohovoru, ktorý preberá takmer doslovne (pozri rozsudok zo 6. februára 2003, SENA, C-245/00, Zb. s. I-1251, bod 35).

74 Z porovnania článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 92/100 vyplýva, že pojem „verejný prenos“, ktorý sa nachádza v týchto ustanoveniach, je použitý v súvislostiach, ktoré nie sú identické, a týka sa síce podobných, ale predsa len čiastočne odlišných cieľov.

75 Autori totiž podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 disponujú právom preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diela a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel zakázať taký verejný prenos. Na druhej strane výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov majú podľa článku 8 ods.2 smernice 92/100 právo kompenzačnej

povahy, ktoré nie je možné uplatniť skôr, než sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú alebo sa už použili na verejný prenos zo strany používateľa.

76 Konkrétne, pokiaľ ide o článok 8 ods. 2 smernice 92/100, z toho jednak vyplýva, že toto ustanovenie zahrnuje individuálne posúdenie pojmu verejný prenos. To isté platí aj v prípade identity používateľa a otázky používania predmetného zvukového záznamu.

77 Keďže článok 8 ods. 2 smernice 92/100 sa uplatňuje v prípade používania diela, takisto sa zdá, že právo upravené v tomto ustanovení má predovšetkým hospodársku povahu.

78 Na účely posúdenia, či používateľ uskutočňuje verejný prenos v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100, treba totiž v súlade s individualizovaným prístupom, aký sa konštatuje v bode 76 tohto rozsudku, posúdiť situáciu konkrétneho používateľa, ako aj situáciu všetkých osôb, ktorým bol sprístupnený chránený zvukový záznam.

79 Na účely takého posúdenia treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Preto ich treba uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, keďže je zrejmé, že v rôznych konkrétnych situáciách môžu mať veľmi premenlivú intenzitu.

80 Vnútroštátnemu súdu tak prináleží vykonať celkové posúdenie danej situácie.

81 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor už vyvodil určité kritériá v kontexte, ktorý sa do určitej miery líši od článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

82 Po prvé Súdny dvor už zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa. Rozhodol už totiž, že pokiaľ ide o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k rádiovému vysielaniu obsahujúcemu chránené dielo. Bez tohto zásahu by totiž títo zákazníci nemohli počúvať vysielané dielo, hoci sa nachádzajú vnútri oblasti pokrytej uvedeným vysielaním (pozri v tomto zmysle rozsudky SGAE, už citovaný, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, Zb. s. I-9083, bod 195).

83 Po druhé Súdny dvor už spresnil niektoré prvky, ktoré sú vlastné pojmu verejný.

84 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že pojem „verejný“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahrnuje celkom významný počet osôb (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. júna 2005, Mediakabel, C-89/04, Zb. s. I-4891, bod 30; zo 14. júla 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, Zb. s. I-7199, bod 31, ako aj SGAE, už citovaný, body 37 a 38).

85 Predovšetkým, pokiaľ ide o „neurčitú“ povahu pojmu verejný, treba uviesť, že v súlade s definíciou výrazu „verejný prenos“ v slovníku WIPO, ktorý hoci nemá právnu silu, prispieva k výkladu pojmu verejný, ide o „sprístupnenie diela… akýmkoľvek spôsobom osobám vo všeobecnosti, teda nielen konkrétnym jednotlivcom patriacim k súkromnej skupine“.

86 Následne, pokiaľ ide o kritérium týkajúce sa „celkom významného počtu osôb“, jeho účelom je poukázať na to, že pojem verejný obsahuje určitú prahovú hodnotu *de minimis*, na základe ktorej je z tohto pojmu vylúčená skupinu osôb, ktorá je veľmi malá, ba dokonca bezvýznamná.

87 Na účely určenia tohto počtu Súdny dvor zohľadnil kumulatívne účinky vyplývajúce zo sprístupňovania diel potenciálnym adresátom (pozri rozsudok SGAE, už citovaný, bod 39). V tejto súvislosti je nielen relevantné, koľko osôb má paralelne prístup k dielu, ale takisto koľko z týchto osôb má postupne prístup k tomuto dielu.

88 Po tretie Súdny dvor v bode 204 už citovaného rozsudku Football Association Premier League a i. rozhodol, že odplatná povaha verejného prenosu v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 nie je irelevantná.

89 Z toho vyplýva, že to platí o to viac v prípade existencie práva na primeranú odmenu, aké upravuje článok 8 ods. 2 smernice 92/100, a to najmä vzhľadom na jeho hospodársku povahu.

90 Konkrétne Súdny dvor už rozhodol, že sprostredkovanie prístupu k dielu prevádzkovateľom hotelového zariadenia prostredníctvom rozhlasového vysielania pre jeho klientov sa musí považovať za poskytnutie dodatočnej služby s cieľom dosiahnuť určitý zisk, keďže ponuka tejto služby ovplyvňuje úroveň jeho zariadenia a tým aj cenu izieb. Podobne Súdny dvor rozhodol, že transmisia diel, ktoré vysiela prevádzkovateľ kaviarne, sa uskutočňuje s určitým cieľom a môže sa odrážať na pravidelnosti návštev tohto zariadenia a napokon na jeho hospodárskych výsledkoch (pozri v tomto zmysle rozsudky SGAE, už citovaný, bod 44, ako aj Football Association Premier League a i., už citovaný, bod 205).

91 Naznačuje sa tak, že verejnosť, ktorej je určený prenos, jednak predstavuje cieľovú skupinu používateľa a jednak je určitým spôsobom prijímateľom prenosu, a nie je „zachytená“ náhodou.

92 Najmä vzhľadom na tieto kritériá treba posúdiť, či vo veci, o akú ide v prejednávanom prípade, zubný lekár, ktorý šíri ako hudobnú kulisu zvukové záznamy v prítomnosti svojich klientov, uskutočňuje verejný prenos v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100.

93 Hoci tak, ako bolo uvedené v bode 80 tohto rozsudku, vnútroštátnym súdom prináleží určiť, či je to tak aj v osobitnom prípade, a v tejto súvislosti posúdiť všetky konečné skutkové okolnosti, treba konštatovať, že pokiaľ ide o konanie vo veci samej, Súdny dvor má k dispozícii všetky prostriedky nevyhnutné na posúdenie, či ide o taký verejný prenos.

94 Najskôr treba uviesť, že na základe rozsudkov vo veciach SGAE a Football Association Premier League a i. pacienti zubného lekára, hoci sa nachádzajú v oblasti, ktorá je pokrytá signálom prenášajúcim zvukové záznamy, môžu tieto zvukové záznamy počúvať len vďaka úmyselnému zásahu zubného lekára. Z tohto dôvodu musí byť tento zubný lekár považovaný za subjekt, ktorý úmyselne zasahuje do vysielania týchto zvukových záznamov.

95 Následne, pokiaľ ide o zákazníkov takého zubného lekára, o akého ide vo veci samej, treba uviesť, že títo zákazníci tvoria skupinu osôb, ktorej zloženie je vo veľkej miere stále, a predstavujú tak určitú skupinu možných adresátov, pričom ostatné osoby v zásade nemajú prístup k starostlivosti poskytovanej týmto zubným lekárom. Na rozdiel od vymedzenia uvedeného v bode 85 tohto rozsudku preto nejde o „osoby vo všeobecnosti“.

96 Navyše v súlade s bodom 84 tohto rozsudku v súvislosti s významom počtu osôb, ktorým zubný lekár sprístupnil zvukový záznam na počúvanie, treba konštatovať, že pokiaľ ide o zákazníkov zubného lekára, má táto pluralita osôb malý, ba dokonca nemá žiadny význam, keďže okruh osôb nachádzajúcich sa súčasne v jeho ordinácii je vo všeobecnosti veľmi obmedzený. Okrem toho hoci klienti prichádzajú a odchádzajú postupne, nič to nemení na tom, že títo striedajúci sa zákazníci nie sú vo všeobecnosti adresátmi tých istých zvukových záznamov, a to najmä tých, ktoré sú šírené prostredníctvom rozhlasového vysielania.

97 Napokon nemožno spochybniť, že v takej situácii, akou je situácia vo veci samej, zubný lekár, ktorý šíri ako hudobnú kulisu zvukové záznamy v prítomnosti svojich pacientov, nemôže očakávať z dôvodu samotného šírenia nárast počtu zákazníkov svojej ordinácie ani zvyšovať cenu starostlivosti, ktorú poskytuje. Preto takéto šírenie nemôže mať vplyv na zisky tohto zubného lekára.

98 Klienti zubného lekára totiž navštevujú jeho ordináciu s jediným cieľom, a to aby im bola poskytnutá starostlivosť, pričom šírenie zvukových záznamov vôbec nesúvisí s poskytovaním zubnej starostlivosti. Klienti majú prístup k určitým zvukovým záznamom len náhodou a nezávisle od svojej vôle, a to v závislosti od času svojho príchodu do ordinácie a od dĺžky čakania, ako aj od povahy starostlivosti, ktorá im je poskytovaná. Za týchto podmienok nie je možné domnievať sa, že by obvyklá klientela zubného lekára bola prijímateľom daného vysielania.

99 Z tohto dôvodu nemá také vysielanie, na rozdiel od kritéria uvedeného v bode 90 tohto rozsudku, odplatnú povahu.

100 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že taký zubný lekár, o akého ide vo veci samej a ktorý vo svojej ordinácii bezplatne šíri zvukové záznamy pre svojich klientov, ktorí ich počúvajú nezávisle od svojej vôle, neuskutočňuje „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100.

101 Z toho vyplýva, že požiadavka uvedená v článku 8 ods. 2 smernice 92/100, aby používateľ zaplatil primeranú odmenu, a to z dôvodu, že uskutočňuje „verejný prenos“ v zmysle tohto ustanovenia, nie je v takej situácii, o akú ide vo veci samej, splnená.

102 Za týchto podmienok treba na štvrtú a piatu otázku odpovedať tak, že pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100 sa má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na bezplatné vysielanie zvukových záznamov v takej zubnej ordinácii, o akú ide vo veci samej, v rámci hospodárskeho výkonu slobodného povolania pre klientov, ktorí ho počúvajú nezávisle od svojej vôle. Preto také vysielanie nezakladá právo na zaplatenie odmeny pre výrobcov zvukových záznamov.

O trovách

103 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Ustanovenia Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá tvorí prílohu 1 C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marakeši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994), a Zmluvy Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch z 20. decembra 1996 sú v právnom poriadku Únie uplatniteľné.**

   Medzinárodný dohovor o ochrane výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a vysielacích organizácií, podpísaný v Ríme 26. októbra 1961, nie je v rámci Únie uplatniteľný, keďže nie je súčasťou jej právneho poriadku, avšak má v nej nepriame účinky.

   Jednotlivci sa nemôžu priamo dovolávať uvedeného dohovoru ani uvedenej dohody a spomínanej zmluvy.

   Pojem „verejný prenos“, ktorý sa nachádza v smernici Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva a v smernici Európskeho parlamentu a Rady

2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, sa má vykladať vo svetle rovnocenných pojmov obsiahnutých v uvedenom dohovore, v spomínanej dohode, ako aj zmluve a takým spôsobom, aby zostal zlučiteľný s týmito prameňmi medzinárodného práva, pričom sa takisto zohľadní kontext, v ktorom sa tieto pojmy používajú, a ciele sledované príslušnými zmluvnými ustanoveniami v oblasti duševného vlastníctva.

2. **Pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100 sa má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na bezplatné vysielanie zvukových záznamov v takej zubnej ordinácii, o akú ide vo veci samej, v rámci hospodárskeho výkonu slobodného povolania pre klientov, ktorí ho počúvajú nezávisle od svojej vôle. Preto také vysielanie nezakladá právo na zaplatenie odmeny pre výrobcov zvukových záznamov.**

Podpisy